

Bárány László

Kegyes hazugság

*„reszketve és szilárdul, mint a hűség”
(Kosztolányi Dezső)*

Remélem, nem kerül a férjem kezébe ez az emlékeztető, hacsak nem akarom egyszer mégis odaadni neki. Magamnak készítem, mielőtt majd öregedő fejjel a részleteket elfelejteném. Talán évek múlva a gyerekeimnek megmutatom, okulásul. Saját tapasztalatomra hivatkozom, hogy ne gondolják: az ő párválasztásuk ellen beszélek. Azt szeretném, ha megfontoltak lennének a szerelem vaksága idején is. Lehet, hogy végképp eltemetem magamban a történeteket, mert ki tudja, nem ronthatnák-e akár a fiamban, akár a lányomban a szüleikről őrzött képet.

Tizenöt évi boldog szegénységben töltött házasesetünk „háza” egyszer csak megroppant, vagy csupán recscent egyet. A fordulat úgy kezdődött, hogy Zsolttal együtt dolgoztunk önkormányzati szervezésben egy üdülőtelep létrehozásának a tervén. Ő azt hallotta villamosmérnök barátjától, aki műszereket fejleszt érzékszervi kutatásokhoz, hogy férjem, Péter egy pszichológiai konferencián szólnyolcvan fokos fordulattal az amerikai behaviorizmus, a viselkedés-lélektan oldalára állt. Félreértést gyanítottam. Majd rákérdezek, feleltem.

Zsolt mérnök-közgazdász. Munkakapcsolatunk onnan eredt, hogy volt állami gondozottak családi üdülőtelepének létesítésére tett javaslatomat a főhatóság csak egy projektmenedzser bevonásával támogatta. Zsoltnak annyira megtetszett az elgondolásom, hogy a pedagógia, a lélektan iránt behatóan érdeklődő szülőként rögtön ajánlkozott a későbbi üzemeltetői szerepre is. Félárván nőtt föl, s tudta, hogy hiányos mintával mennyire bizonytalanul indul a házaseset. A hasonló sor-súakkal való tapasztalatcsere sokat segít, és a kisgyerekeknek is jobb a szülőkkel közösen nyaralniuk, mint a családból kiemelten táborozni. Egy fővároshoz közeli hegyi falu határába álmodtunk tájba illő házsort medencékkel, tűzrakóhelyekkel s hasonlókkal.

Amikor legközelebb találkoztunk, Zsolt visszatért a férjem szakmai páfordulását sejtető kérdéshez. Tájékozatlanul hebegtem, amiből azt hihette, hogy el akarom mismásolni a problémát, s leszállt a témáról. Csak annyit tett még hozzá, hogy mindketten rászorulunk Péter lélektani szakértelmére, ha már laikusként a gyermek- és családvédelem területére tévedtünk. Mondtam neki, hogy éppúgy szükségem van a te műszaki irányításodra is, miután jogászként a településfejlesztésbe ártottam magam. Elhatároztam, hogy kifaggatom majd Pétert. Tervezetemet a családi szocializációról szóló eszmefuttatással akartam indítani, s ehhez

amúgy is ki kellett kérnem az ő tanácsait, bár a jogi karon egy félév erejéig én is tanultam pszichológiát.

Pár nap múlva a gyerekek az őszi iskolai szünetre utaztak a nagyszülőkhöz. Talán utoljára csomagoltam nekik az úti holmit, mert jövőre Petike már középiskolába készült, s ki tudja, nem inkább a baráti kört választja-e majd szüniidőben. A szokásos rakodás nem sok figyelmet igényelt, közben eszembe jutott Zsolt kérdése. Lényegében ugyanazt tettem föl Péternek, vagyis, hogy mit gondol, melyik lélektani irányzatra építsek a tervezet bevezetőjében. Azt válaszolta, hogy mivel számíthatok viselkedészavaros gyerekekre, válasszam a viselkedésterápiát. Megkérdeztem: az nem afféle idomítás? „Mondjunk inkább szoktatást, ha úgy tetszik, megerősítést és kioltást. Ellenőrizhető tudományos elmélet és gyakorlat”, felelte. Nem értem be a válaszával, mondtam is neki: korábban úgy hallottam tőled, hogy alig különbözik a pavlovi reflexológiától, amelyet pedig halálosan unsz. „Igen, mert leöntötték vörös szósszal. Legfőbb ideje nyitni ideológiai duma helyett a működő rendszerek és módszerek felé.” Meglepetésemnek adtam hangot: Szóval Amerikából hadd jöjjön más néven hasonlóan leegyszerűsítő elképzelés, mindegy, csak legyenek az emberek könnyen irányíthatók! Ő elgondolkodott: „Kissé szigorú vagy, de elismerem, hogy van némi igazad.” Itt abbahagytuk.

Zsolt gyakran ájtott irodájából az önkormányzatra, folytatni velem a tervezést. Beleásta magát a lelki egészség szakirodalmába. Azt mondta, hogy kapóra jött neki az alkalom, mindig is vonzódott ehhez a területhez. Friss olvasmányairól beszámolt nekem, s lassan úgy éreztem, hogy elmehetnénk nevelési tanácsadónak. Péterrel való szóváltásom után egyszer észrevette, hogy a figyelmem el-elkalandozik. Azt javasolta:

„Halasszuk el ezt az egyeztetést! Másutt jár az eszed.” Tiltakoztam: Azon rágódom, hogy milyen kifejezéssel kerüljük el az üdülő rendeltetésének meghatározásában a terápia szót. Pedagógiát sem szívesen írnék, végül is felnőttekről van szó.

Látszott rajta, hogy örömmel talált rá a megoldásra: „Legyen talán mentálhigiéné.” Lelkesen helyeseltem. Ettől fogva szövetségesek voltunk.

Már csak egy nap volt hátra az iskolai szünetből, s úgy éreztem, itt az ideje, hogy megejtsek férjemmel egy beszélgetést, mielőtt a gyerekek hazajönnek. „Nem lehetne holnap? Mondtam, hogy estére van egy meghívásom.” Hát erről is szeretnék szót váltani veled. „Kifogásod van ellene?” Nekem nincs, csak a jó ízlésnek. Nem illik a házastársa nélkül meghívni valakit egy társaságba. „Tudod, hogy ez csak félig magánemberi összejövetel, igazában értelmiségi fórum. Nem maradhatok el. Keresik a szakembereket az újra induló polgári társadalomhoz, a leszerepelt pártállami garnitúra helyébe.” Kik a felderítők? Nekem gyanús ez a színpalak mögötti válogató. Neked nem az? Kamarillapolitika. Ne legyél naiv! Ez bizony hálózatszerzés az átmeneti időkre. Hajlítható, használható figurákat kutatnak fel. Elmennél

használati cikkeknek? Veled dobatnák ki munkatársaidat, míg végül utánuk hajítanának. Láttam ilyen nem egyszer a külföldiek felvásárolta cégeknél. Már sejtem, hol hangoltak át a viselkedés-lélektanra. „Az új évezred ötödik évében is talán táncoljak úgy, ahogy az elvtársak füttyültek a rendszerváltozás előtt?!” Nem tudtam, hogy valamikor is füttyre táncoltál. „Ez sértő volt!” Olyannak láttalak mindig, hogy tartod magad a meggyőződésedhez. Magatartásban gondolkodsz, benső iránytűvel, nem pedig viselkedésben, mint a ruhaviseletben, mintha az tenné az embert. „Független egyén csak Robinson volt, ő is csupán addig, amíg Péntek meg nem jelent a szigetén. Az autonóm személyiség széplelkű pszichológiája természetlen társadalomtudomány. Nincs befolyása a valóságra.” De persze közmondásosan lélek nélküli amerikai párja, az ugye, hatékony. Lehet vele tologatni az embereket, mint a sakkbábukat. Előre szeretnél lépni? Szakmátoknak könnyű lesz felváltania a mindenható szovjet hivatkozásokat hasonló szellemű angolszászra. „Nyomjam továbbra is a dialektikus materializmusban megtúrt pszichológiának a szövegeit?” A marxista pszichológusok csak szerették volna, ha az ő leleményük a belső prizma, amely megtöri a külső hatásokat. Ne öntsd ki a fürdővízzel a gyereket is! „Most össze akarsz vészni velem?” Nem. Csak szeretném, ha humanitelmiségi maradnál, és nem válnál pszichotechnikussá. Lélekgyógyásznak indultál, nem manipulátornak. A behavioristáknak miféle fenntartásaik vannak az európai lélektannal szemben? „Az olyan, etikába illő fogalmaktól, mint lelkiismeret, vallási ihletésűnek tartják.” Ha az volna is, miért lenne baj? Legalább nem lélektelen. „Nem díjazzák a nemzetközi szervezetben.” Zeusznak nem állítanak már templomokat, mégsem hagyjuk oda Homéroszt meg a görög drámákat. Mi maradna nélkülük az európai emberből? Vagy önrendelkezés nélkül az emberi személyiségből? Ti bölcsészek két évezrede keresitek a szabad akarat létre vagy nem létre a választ. Jogászi szempontból nekem egyszerű a kérdés: van-e kényszerítő külső nyomás. Ha nincsen, akkor szabad akaratából cselekszik az illető. De milyen lélektan az, amelyik belülről nem, csak a környezeti hatásokra néz? Nem akarja látni az erdőtől a fát.

Péter erkölcsi igényességének az ismeretében őszintén úgy gondoltam, hogy a helyezkedése csak egyszeri megingásból fakadt. Megértően, türelemmel vártam is egy ideig a visszabilenésére, de aztán zavartan láttam az ő érvényesülési törekvésétől eltérően mindinkább kibontakozni Zsolt emberbaráti hajlandóságát. Ha csak az egyikük változását látom, talán észrevétlenül hozzászokom, de ahogy az olló nyílt közöttük, nyugtalanítóan módosult a viszonyom hozzájuk. Az összehasonlítástól kettőjük ellentétes irányú átalakulása csalódással töltött el.

Zsolt hovatovább a leendő létesítményeknek csak a rendeltetésével törődött, próbált a gyerekek fejével gondolkozni, s a csatornák, a támfalak másodrendűvé váltak a szemében. Minduntalan emlékeztetnem kellett rá, hogy majd a táj-

építész dolga lesz édenkertet varázsolni a parkba, neki az épületgépészetre kell összpontosítania, ha valóban egész évben használható szállásokat szeretnénk, és jobb megoldással, mint a légkondicionáló, mert attól sokan megbetegednek. Tartalommal úgyis a családok töltik meg a helyiségeket, mondtam neki. „Éppen ez az! Olyan változatos belső és külső tereket akarok kitalálni és felvázolni az építésszeknek, hogy a gyerekek ne kíváncsozzanak egész nap a televízió előtt ülni. Ehhez pedig a felnőtteket is fel kell állítani a karosszékéből.” Példaként elmondta, hogy ő az ikreivel rendszeresen jár múzeumba, és sok szülő el sem tudná képzelni, milyen boldogan mennek vele már kisiskolás koruk óta. Volt, hogy egy mamutcsontvázról csak azzal tudta elcsalni őket a kijárathoz, hogy a szobafestők portásfülke melletti raktárhelyiségét kinevezte létramúzeumnak. Ott is csillogott a szemük.

Benned egy jó tanár veszett el, bólogattam elismerően. Ingatta a fejét, de mosolygott: „Talán”. Fölbátorodtam, és elárultam neki, hogy én szinte feszengek a jogászi szerepben. Akkor vagyok elememben, amikor tanítom a jogi alapismereteket heti két órában egy műszaki főiskolán, vagy amikor gyámügyi feladattal bíznak meg, s amikor a keresztlányomnak segítek felkészülni az érettségire. El-elkalandozunk a lelki problémái felé is, mert melyik kamasznak ne volnának sérülései. „Miért mentél a jogra?” Családi hagyománynak és elvárásnak engedtem. Pedig olyan tantárgyakból kellett felvételiznem, magyarból és történelemből, hogy megfeleltem volna a bölcsészkaron is. Ma már bánom, hogy nem oda jelentkeztem. Az egyetemi klubban mindig a filoszok társaságát kerestem. Velük énekeltem: Jogász, dögész csak biflázik, míg a bölcsész vígan kvaterkázik... Péterrel is az ő körökben ismerkedtem meg, mert sülve-főve együtt voltak. Olyan lebilincselően beszéltek egymással irodalom- meg pszichológiatörténeetről, hogy szentül hittem, Péter majd tanítani fogja a tudományát, talán éppen egy szaktanszéken, de inkább a kutatást választotta. A vizsgált személyek egyre kevésbé érdekelték, sőt, mintha untatták volna, néha egyenesen bosszantották. Panaszkodott is, hogy milyen kínos, amikor néha ásítást kell elnyomnia jegyzőkönyvezés közben. A kiégés tüneteinek tulajdonítottam e jeleket, s arra biztattam, hogy próbáljon több időt tölteni a családi nyaralónkban. De lassan azon vettem észre magam, hogy Zsoltban olyasmit találok meg, amit férjemben egy idő óta hiába keresek. Figyelmet mások, és őszintén mondom, nemcsak magam iránt. Péter nem érezte a veszélyt. Igazában én is csupán akkortól, hogy kezdtem ráébredni, nem kevésbé vagyok rokonszenves Zsoltnak, mint ő nekem. Tapintatos közeledése nem a hiúságomat legyezgette, erre nem szorultam rá, mert még tetszettem más férfiaknak is. Lelkesedni tudását, meleg baráti érdeklődését méltányoltam. Péter nem hidegült el ugyan tőlem, ettől persze még lehetett volna akár nőfaló is, de nem volt okom féltékenykedni, mert újabb trófeákat nem hódítással, hanem az előmenetelében akart szerezni.

Zsolt olyan volt, mint egy nagy gyerek. Szerintem ő még nálam is későbbben döbrent rá, hogy barátságunk kezdi feszegetni a kollegiális kereteket. Egy nap szinte a gyomromban éreztem mágneses vonzását, s ijedten szembesültem a felismeréssel: el tudom képzelni, hogy egyszer akár viszonyba is keveredhetünk. Akkor, hogy ritkítsam napi látogatásait az önkormányzatnál, ami munkatársaimnak már addig is könnyen szemet szűrhatott, néha én mentem át, előre jelzett, nagyobb időközökkel, az ő irodájába. Nem előzött meg mondvacsinált ürügyekkel, de látszott rajta, hogy türelmetlenül várt.

Az egyik alkalommal korábban értem oda, mint ahogy ő befejezte az ebédet a kis teakonyhában. Körülnéztem az irodájában. Íróasztalán családi kép, csinos asszonnyal, a bájos ikrekkel. Mindenütt zsúfoltan tervrajzok, dokumentáció, iratcsomók, még a földön is. A falnál egy iratszekrény tetején magában egyetlen tárgy: régimódi táskairógép. Zsolt belépett, leültetett az asztala mellé, s a szekrénykére támaszkodott. Kérdeztem tőle, hogy használja-e még az özvívz előtti masinát. Elmosolyodott. „Nem. Talán már nem is kapnék hozzá szalagot.” Nincsen útban? „Kerülgetnem kell, de képtelen vagyok megválni tőle. Az egyetem óta velem van, és amióta a számítógépre szoktunk, hiányzik a dallamos kopogása.” A kezével és a pillantásával is megsimogatta a jószágot, mielőtt jövetelem tárgyára tértünk. Megmaradt bennem a kép.

Furcsa kettős hatása volt ennek az élménynek. Világosan láttam, hogy egy ilyen ragaszkodó természetű, családszerető férfit embertelenség lenne választás elé állítani, mert rámenne – akárcsak én. Ez meg is nyugtatott afelől, hogy a csábításnak egyikünk sem fog engedni. Ugyanakkor elszabadult a fantáziám, éppen mert a lehetetlent nem korlátozzák határok. Képzeteemben egy párként is megjelentünk néha, úristen, a testvérpárok szétszakításával. Ha lett volna realitása, azonnal kivertem volna a fejből, de ábrándként, mi tagadás, eljátszottam vele egy-egy percig. Szégyellem, mert a kettős játékot már lánykoromban is szigorúan kizártam. A változatosság képzele hamarabb tágitott volna, ha ennyi időt sem engedek neki. Férjemre azt mondták a barátnőim, hogy jó pasi. Ilyenekből sok futkos a világban. Zsoltra inkább csak az illett, hogy kellemes jelenség, mégis van benne valami, amitől nem könnyű szabadulni. Zsolt érzékelhetett egy keveset az elbizonytalanodásomból, talán önmagán is tapasztalt hasonlót, mert mintha tartózkodóbbá vált volna. Elhatároztam, hogy megpróbálom helyreállítani Péterrel a kölcsönös bizalmat, végül is én fejeztem ki a hiányát, nekem kell jóvá tennem. Azt hittem, könnyen fog menni. Nem így sikerült. Pedig szerettem volna.

Vártam a legközelebbi alkalmat, amikor ismét összejön a kádervadász szeánsz. Készültem rá, hogy nagyvonalúan megmutatom: kötözködés nélkül bocsátom esti útjára Pétert. Legnagyobb meglepetésemre ezt indítványozta: „Gyere velem!” Elképedtem: Meghívás nélkül?! Csak nem képzeled! „Telefonáljak oda?” Ne nevetess!

Először csak átvillant az agyamon egy hirtelen ötlet, de sajnos meggondolatlanul kicsúszott a számon: Jó pszichológiai trükköt eszeltél ki. „Miféért?” Akár igent mondok, akár nemet, mindenképpen jól jössz ki a dologból. Ha magaddal viszel, akkor azt láthatom, hogy nem jársz görbe utakon, mert nincs az a tyúk, aki föltenné a kezét, hogy engem kerülget a férjed. Ha pedig nem megyek, akkor magamra vessek, és látatlanba ne vádaskodjam többé! Nőzhetsz akadálytalanul. „Hol itt az én trükköm? Te állítasz csapdát. Ez örület!” Lehet. De nagyon jól tudod, hogy csak az rögeszme, ami ellenkezik a valósággal. Ha meg fedi, akkor normális válasz a helyzetre. „Ebből nincs kibontakozás. Ki van zárva az ellenpróba. Egy vádat meg lehet cáfolni, a gyanút nem.” Igen, innentől lehet, hogy állóháború következik.

Ha már kezemre játszott a helyzet, hát megragadtam a gyeplőt, belelovaltam magam a csalódott, haragvó asszony ellenszenves szerepébe. Olyanokat vágtam Péter fejéhez, amilyeneket magam is megbántam. Egész éjjel nem aludtam, s végre kezdett derengeni, hogy mi lehetett is a szándékom vele: elfedni, hogy nem nekem, hanem neki lenne oka a féltékenységre. Ezt semmiképpen sem engedtem felszínre jutni, mert úgy éreztem, akkor mindkettőnket elárulnám. Egy hétig alig beszélünk. Végül nagy elhatározással közöltem vele, hogy állást változtatok. „Egy másik önkormányzatnál? Vagy ki akarsz lépni a közszolgálatból? Otthagynád átmeneti időkből a biztos kenyeret?” Maradok köztisztviselő, de vidéken. „Hol a csudában? A Mátrába vagy a Börzsönybe települnél a meg sem épült üdülőddel?” A Balatonhoz költözöm, a nyaralóba. Ott a legjobb helye az üdülőtelepnek. Jó időben jutott eszembe, mielőtt elindult volna az építkezés. „A tónál csak őszig maradhatnál, a szüleid nem téliesítették a házat. És mi lesz a családdal?” Beveztettem a gázt. Egy nagy teljesítményű kandalló ki tudja fűteni a két szintet. A gyerekeknek meg jó kaland lesz. Már pedzettem előttük. Mindig vágytak a téli tóhoz, korcsolyázni, fakutyázni. Iskola ott is van, még gimnázium is. Legkésőbb mire főiskolára, egyetemre mennek, visszaköltözhetünk Budapestre, de bármikor hamarabb is. A hidat nem égetjük föl. Kétlakiak leszünk. Te minden hétvégén jöhetsz a nyaralóba, akár csütörtöktől is, külön szobád lesz. „Aligha. Hogy mondjátok ti, jogászok? A ház ági vagyon a részedről.” Akkor nevezzük mondjuk vendégszobának. Én mindenesetre úgy kezelem, mintha közös szerzemény volna. Ne vesztegessünk rá több szót! A gyerekek csak annyit fognak föl majd a változástól, hogy az apjuk ingázik, mint egy-két osztálytársuké külföldre. „Gondolom, a mérnököd, az a Zsolt majd levevényli a korszerűsítést.” Nem. Remélem, hogy ő tovább viszi a hegyvidéki üdülő tervét másokkal, s a két létesítmény akár egy országos intézményhálózat csírája lehet. Helyi vállalkozót bízok meg a nyaraló téliesítésével. Már tájékoztam. Az ottani önkormányzatnak éppen nincs jogásza, de vannak kipróbált szakipari kapcsolatai. A villatulajdonosok nem foglalkoztatják egész évben a mestereket, örömmel vállalják a közösségi beruházás munkálatait. A jövő

télen talán már indulhat a kivitelezés. Én meg akár holnap beléphetek. Munkáltatói kölcsönt is igényelhetek a ház felújításához, öt évre kell elköteleznem magam, addig a gyerekek éppen leérettségiznek. Lehet, hogy az üdülőhöz sem lehet hamarabb összehozni kellő fedezetet a mai pénzszűke mellett központi támogatással, önkormányzatközi összefogással, magánbefektetők bevonásával sem. „Arra nem gondolsz, hogy valamelyikünk horogra akadhat a különélés során? A látszatházasság ettől nem véd meg.” Igazad van. De én a valódit akarom megmenteni. Nem mondtam neked, hogy kívül tágasabb. „Mivel érdemeltem ki, hogy ilyen gyanakvó legyél velem? Sosem csábítottam el még egy beosztottamat sem.”

Keservesen szántam el magam, mégis vádoltam igazságtalanul, felvett szerepemnek megfelelően: Különben is, elcsábultál. Ha egyelőre nem szerelmi, akkor politikai téren. Keresed az újgyarmatosítók kegyeit. Ez kiábrándító. Ne hidd, hogy a nyugatiak, akik most a szovjetekkel való teheráni, jaltai egyezkedés után visszakerék a babaruhát, azok bennünket, magyarokat az ország jogos tulajdonosainak tekintenek! Jó, ha harmadrendű szerepet szánnak nekünk. Az oroszok legalább nem néztek le bennünket mint keletieket. „Csak nem sírod vissza a szocializmust?” Nem! De az sem tetszik, ha eben gubát cserélünk. Mindig nagyon gyanús, ha valamit annyira sulykolnak, mint most a liberális demokrácia szolamát. Vajon mi lehet mögötte? Azt látom a bírósági tárgyalásokon, hogy aki meg van győződve az igazáról, az elmondja egy-két mondatban. Aki nem biztos benne, az harsogja hosszan a magáét. „Talán nem is a bírót akarja meggyőzni, hanem önmagát. Te nem így vagy most vele?” Ez már a te szakmád, mondtam kibúvóként. Semmiképpen sem akartam tisztázni a helyzetet. Beszorítottam Pétert a megalkuvó szerepébe. Tudom, akkor sem jártam el nemeslelkűen, ha csak rajta áll, hogy kitörjön, és ki is fog törni belőle. Meg kellett indokolnom távolságtartásomat, csak hogy ne essék fény más irányú érintettségemre. Inkább éljen Péter abban a tudatban, hogy tőle hátrálok egy időre, mintsem hogy másnak a vonzásából menekülök. Ilyen kegyetlen, vagy inkább kegyes csalással sikerült átmentenem kapcsolatunkat a válság utáni időkre.

Ha őszintén magamba nézek, el kell ismernem: megkísértett a változatosság iránti vágy. Remélem, nemcsak hitegetem magam vele, hogy nem kifejezetten a párkapcsolat terén. Mindenesetre kitört belőlem az új lakhely, új otthon irányában. Avítnak érzett nyaralónk hirtelen felcsillantotta előttem a pazar ingatlaná fejlesztés lehetőségét, amit az üdülőtelep megvalósításával egy füst alatt könnyűszerrel leveleznyelhetek. Nem tagadom, nagyon csábított, hogy csökkenthetem a menő szomszédokhoz mért hátrányunkat. Váratlanul megértettem, hogy ez a szándék lappangón mindig is foglalkoztatott. Röstellem, de így van. Nagyravágyó vagyok? Rátarti? Talán törtető? Péter szemében megláttam ezt a szálkát, magaméban a gerendát sem? Az elégedetlenkedés telhetetlenségbe torkollhat. Az nem

is lenne igazi változatosság, ha a kérdésre, hogy mivel foglalatotskodom a tónál, csak azt tudnám válaszolni: tulajdonolok. A család tartalmas mindennapjai űzhetik el az egyhangúságot. A házfelújítás tervezgetése ártatlan, szó szerint építő formát adott a változás iránti sóvárgásomnak.

Elhárult az akadály, hogy megszabaduljak Zsolt vonzásától. Sosem tudom meg, hogy ha Pesten maradok, vajon hány hónapig, netán évig tart fogva egyéniségének a varázsa, s bekövetkezik-e, amire nem igazán számítottam, mégis tartottam tőle, hogy végül elveszíthetem a fejem. Egyik napról a másikra emlékké vált bennem.

Életkereteinknek az új helyen való megteremtése eleinte segített elterelni róla a gondolataimat, de nem mindjárt az érzéseimet. Kezdetben alig hittem, hogy lesz hozzá erőm. Vajon honnan merítettem?

Ezen méléztam, amikor egy hétvégén kora reggel lementem a tóhoz. Hívtam a gyerekeket is, de sehogyan sem akartak még fölkelni. Töltekeztem a tükörsima kékség káprázatos látványával, és meglepett egy kérdés: lehet, hogy hívó vagyok? Ki tudja? Mindenesetre próbáljunk úgy élni, ahogyan kell! Vagy ahogy kellene. Remélem, sikerül orvosolnom a férjem önértetén ejtett sebet. De adhatok-e rá gyógyírt én? Neki szóló kárpótlásként fogadná tőlem? Hiszen aki hűséges, az nem is csak a másikhoz, legalább annyira önmagához hű.

